

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

(Τοῦ Σμίτ)

Όταν θά πάρης τὸ χέρι μου, ἀγαπημένη, μέσα στὸ δικό σου χέρι, ὁ οὐρανὸς μὲ τᾶστρα του καὶ τὸ φεγγάρι θά ἐορτάσῃ καὶ θά γελάσῃ...

— Εἶνε μικρὸ τὸ χέρι σου, ἀγαπημένη...

Καὶ τὸ δικό μου πὼς θά τρέμῃ, ὅταν τ' ἀγγίξῃς!

Κι' ὅταν μοῦ πῆς ἐσὺ πὼς μ' ἀγαπᾶς ἢ πὼς μ' ἀγάπησες μιὰ ἡμέρα, "ὦ! μὴν τρομάξῃς, κόρη μου, ἂν δῆς τὴ νύχτα ἡμέρα νὰ γενῇ...

Γιατὶ γιὰ μένα πάντα βασιλεύει μιὰ νύχτα θλιθερῆ ἐπειδὴ ἐσὺ δὲν θέλησες ποτὲ νὰ μὲ κυττάξῃς.

"Ελα λοιπὸν τὸ χέρι σου, ἀγαπημένη, μέσ' τὸ δικό μου χέρι ν' ἀποθέσῃς...

Κι' ἀπὸ τὸ στόμα σου ποῦ ἡ ἀνοιξὶ πλασμένο τῷχει μὲ λουλούδια, ν' ἀκούσω μιὰ στιγμὴ τὴ λέξι ἐκείνη ποῦ γιὰ μένα θᾶνε ἡ μοναδική, γιατί ζωὴ καινούργια θά μοῦ φέρῃ.

"Ελα! Προσμένω ὡς τὴν αὐγὴ.

ΣΤΗΝ ΝΕΚΡΗ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

(Τοῦ Ρίχτερ)

Σὲ ποῖο μέρος, σὲ ποιά κατοικία σὲ θρῆκε ὁ ὕπνος καὶ σ' ἀγκάλιασε, ὦραία μου;

"Εφυγες ξαφνικά ἀπ' τὴ ζωὴ μου. Πρὶν ἀκόμα τὰ δάκρυα καὶ οἱ πόνοι τοῦ κόσμου σοῦ φλογίσουν τὴν ἀθάνα σου φωνή...

Ποῖς τῷλεγε πὼς τὰ ματάκια σου θά κλείνανε τόσο γλυκά, τόσο ἀπαλά.

Καὶ πὼς τὰ μάτια μου ἔτσι θά ἦταν γραφτὸ νὰ σ' ἀντικρύσουν: Νεκρὴ κάποιου πρωί;

Τώρα, κι' ἂν πέρασε τόσοσ καιρὸς, στὸ νεοσκαμμένο τάφο τὰ κρίνα ποῦ σοῦ φύτεψα, ἀνθίζουνε ἀκόμα καὶ εἶνε ὕγρὸ τὸ χῶμα τοῦ τάφου σου.

Γιατὶ στὰ κρίνα μέσα κλεισμένη κρατᾶς τὴ ζωὴ μου, γιατί στὸ χῶμα σου — ὦραία νεκρὴ ἀγάπη — τὰ δάκρυα ἐνὸς ἔρωτος κάθε πρωί ποτίζουνε τὸν τάφο...

Κι' ὅταν τὸ νοῦ μου κάποτε τὸν φέρνω, σ' ἐκείνον

λαθαίνοντας πειὰ τί εἶχε συμβῆ, θέλησε νὰ κλάψῃ. Μὰ δὲν ἔκλαψε καθόλου, παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία του, ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὰ μάτια του ἦσαν φλογισμένα, χωρὶς ἓνα δάκρυ νὰ μπορῇ νὰ θγῆ ἀπ' αὐτά. Κυτταζόταν μέσα στὸν καθρέφτη κι' ἔλεγε πὼς ἦταν δυνατόν νὰ ἔχη τὸ ἴδιο πρόσωπο ποῦ εἶχε καὶ χθὲς, ἀφοῦ ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει;

"Ὁ Ἄλῃς θά ἤθελε νὰ εἶχε ἀδυνατίσει ξαφνικά, νὰ εἶχαν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά του, νὰ εἶχε καμπουριάσει ἀπὸ τὸ σπαραγμὸ του, νὰ εἶχε γεράσει ὡς νὰ ἦταν ἕκατὸ χρόνων.

"Ἐπειτα πηγαίνει καὶ κύτταζε τὴ νεκρὴ. Δὲν ἦταν καθόλου τρομαχτική.

"Ἀπεναντίας τὸ πρόσωπό της ἦταν τρυφερὸ καὶ γλυκὸ, ὅπως ἄλλοτε. Σὲ κάποια στιγμὴ, ἔκλεισε τὰ μισόκλειστα μάτια της...

Κι' οὔτε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, θγῆκε ἓνα δάκρυ ἀπὸ τὰ δικά του μάτια...

Τὴ νύχτα ἐκείνη κοιμήθηκε ὅπως πάντα... Καὶ τὸ πρωί, ὡς πάντα, περίμενε τὴ μητέρα του νὰ τὸν ξυπνήσῃ... "Ἦξερε πὼς ἦταν πεθαμένη, μὰ τὴν περίμενε...

Τὴν περίμενε κ' ἡ ὦρα περνοῦσε...

Τὴν περίμενε κι' ὁ ἥλιος ἀνέβαινε στὸν οὐρανὸ...

Τότε, ὡς τρελλός, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Μαμά!... Μαμά!... Μαμά!...

Μὰ δὲν ἦταν πειὰ κανεὶς στὸ σπίτι γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ...

ΣΑΪΤ ΦΑΪΚ

τὸν παλῆο καιρὸ, ποῦ μὲ τὰ γέλια σου στὸν ὕπνο μου ἐμιλοῦσες...

Καὶ θυμοῦμαι ὦραία μου ἀγάπη — κάποιαν ἀνοιξὶ ἀπὸ ἐκείνες ποῦ περάσαμε στὴ θάλασσα κοντά, τὰ χρόνια ἐκείνα τὰ παλιά... "ὦ! τότε ἡ ζωὴ, ποῦ μόνος τώρα τυραννιέμαι νὰ τὴν περάσω, ἀτέλειωτο μαρτύριο, χωρὶς κανένα φῶς καὶ θέλητρο, μοῦ μοιάζει...

Γιατὶ ἐσένα κάπου ὁ ὕπνος θά σὲ θρῆκε καὶ σ' ἀγκάλιασε γιὰ πάντα.

Γιατὶ ἐσὺ ἀπ' τὴ ζωὴ μου ξαφνικά, χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃς, πέταξες μακριὰ μου καὶ μ' ἄφησες μονάχο ἐδῶ στὴ γῆ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙ

(Τοῦ Σπερέλλι)

"Ἦταν μαζὺ μου ἐκείνη τότε. "Ἦταν κοντά μου, ἦταν δική μου. Θυμᾶμαι ἀκόμα ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλὶ ποῦ τῆς ἐπῆρα.

"Ὁ ἔρωτας μᾶς εἶχε παρασύρει καὶ τρέχαμε ὡς δυὸ τρελλὰ ἐλαφάκια, στοὺς κάμπους καὶ στοὺς κήπους τῆς ζωῆς...

Πὼς μ' ἔσφιγγε ἐκείνη, πόσο γλυκά ἦσαν τὰ λόγια ποῦ μοῦ ψιθύριζε στ' αὐτί!...

Πόσο γλυκεῖα ἦταν ἡ ζωὴ.

* * *

Μὰ ἔτσι καθὼς τρέχαμε — πὼς τὸ θυμᾶμαι ἀκόμα! — σ' ἓνα γεφύρι σταματήσαμε μαζὺ...

— Ποῖος θά περάσῃ πρῶτος; εἶπε ἐκείνη...

— Μαζὺ θά τὸ περάσουμε, εἶπα ἐγώ...

Καὶ προχωρήσαμε... Καὶ τὸ περάσαμε... Καὶ τὸ γεφύρι τὸ περάσαμε μαζὺ.

* * *

Μ' ἀλλοίμονο!

"Ἀπ' τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, δὲν εἶδε πειὰ κανεὶς τὴν εὐτυχία.

"Ἡ ἀγάπη πέταξε, ἐκείνη ἄλλαξε κι' ἐγὼ μακριὰ της θρῆσκομαι στὸν κόσμο.

Γιατ' ἦταν ἡ ἀγάπη μας πολὺ τρελλή, γιατί ἦταν ἡ ὦραία μου, παιδί ἀκόμα, γιατί ἤμουνα κι' ἐγὼ πολὺ παιδί...

* * *

"Ἦταν μαζὺ μου ἐκείνη τότε...

"Ἦταν κοντά μου, ἦταν δική μου...

Μὰ τὸ γεφύρι ἐκεῖνο ἦταν ἡ ζωὴ...

Καὶ τὸ περάσαμε μαζὺ, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ το σκεφτοῦμε...

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Τοῦ Tiedge)

Σ' ἐσένα ἀπόψε ἓνα τραγοῦδι ἀπὸ τὴν ψυχὴ θά γράψω... "Ἐνα γλυκὸ τραγοῦδι...

"Ὅπως ἐσὺ μιλοῦσες, ὅπως ἐσὺ φιλοῦσες, κανεὶς ἄλλος δὲν φίλησε, δὲν μίλησε ἀκόμα.

"Ὅπως ἐσὺ ἀγαπημένη. "Ὅπως ἐσὺ, κόρη ὦραία!

Στὴν ἀφρισμένη θάλασσα ποῦ πλέω τώρα μὲ ἀνοιγμένο τὸ πανί, καθὼς ἀνοίχτηκα μακριὰ, ὁ νοῦς μου, ἡ σκέψι μου, οἱ πόθοι μου ὅλοι συντρίφτηκαν καὶ μόνο ἐσὺ ἀπομένεις... ἐσὺ, ποῦ ἀπόψε θὲ ν' ἀκούσης τὸ τραγοῦδάκι αὐτὸ ποῦ σοῦχω ἐτοιμάσει...

Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος... "Ὀχι! Πέθανε πειὰ ὁ νέος τῶν χρόνων ποῦ διαβήκανε ἀπὸ τότε...

"Ἐπέθανε τὸ νέο αὐτὸ παιδί...

Καὶ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ποῦ γράφω ἀπόψε ἐγὼ γιὰ σένα...

Μαζὺ, τὸ κλάμα θάχῃ καὶ τὸ θρῆνο ἐνὸς θανάτου...

Καὶ τὸν παλμὸ ἀκόμα θάχῃ μιᾶς ἀγάπης...

Ποῦ ζῆ, ἀλλὰ μακουά. πρὸς ἄλλα μέρη... ἐπέταξε γιὰ πάντα...

